

בעזהשוי"ת

צוֹשְׁנִיד מִיךְ נִשְׁט

הארצרייסנדע דברי הספד אויף
הילד לייבי קלעצקי ע"ה, וואס
איז אומגעברענגט געווארן רחמנא
ליצלן אויף א שרעקליכן אופן אום
י' תמוז תשע"א, און אויף רבי אלעזר
אבוהצירא ז"ל וואס איז דערשטאמן
געווארן צום טויט רחמנא ליצלן
אום כ"ז תמוז תשע"א, וואס עיר
דארפן זיך לערנען פון די צוויי
שוידערליכע געעשיות.

געזאגט געווארן דורך

מֶרֶן עוהרֶא"ש זי"ע

ליל ששי פרשת דברים תשע"א לפ"ק

ארויסגעגעבן בעזהשוי"ת דורך

חסידו ברסלב - ניו יארק יצ"ו

לזכות

יואל מן ריצא רעכיל

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

מען וויל אונז עפעס ווייזן

חז"ל זאגן (חולין ז:): "אין אדם נוקף אצבעו
 מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה"
 - א מענטש צעקלאפט זיך נישט זיין פינגער
 דא אונטן אויף די וועלט, נאר אויב מען רופט
 קודם אויס אויבן אין הימל אז דאס דארף
 פאסירן. די נאטור פון א מענטש איז אז ווען
 ער כאפט א קלאפ, באשולדיגט ער זיך אליין
 אז ער האט נישט גוט אכטונג געגעבן, דער
 אמת איז אבער אז יעדע קליינע זאך וואס
 פאסירט צו א מענטש, האט א פונקטליכער
 חשבון פארוואס דאס איז געשען, עס איז
 געווען אזוי אנגעשריבן פון אויבן אז דאס
 זאל פאסירן. חז"ל זאגן (יומא ל"ח): "בבשרך
 יקראוך ובמקומך יושיבוך ומשלקך יתנו לך, אין
 אדם נוגע במוכן לחבירו, ואין מלכות נוגעת
 בחברתה אפילו כמלא נימא", עס איז נישט

דא אַזא זאך אז איינער זאל קענען עפעס
צוכאפן פון א צווייטן, אז איינער זאל קענען
עפעס שלעכטס טון פאר א צווייטן, אויב
דאס איז נישט אנגעשריבן פון אויבן.

דאס איז ביי יעדע קליינע זאך אזוי, און
זיכער ווען עס פאסירט גרויסע זאכן,
שרעקליכע זאכן, שוידערליכע אומגליקן,
אזוינס וואס מען הערט נישט יעדן טאג, דארף
מען זיכער וויסן און גלויבן אז עפעס ליגט
אונטער דעם, ס'איז נישט פונקט אזוי געשען,
נאר דאס קומט אונז עפעס ווייזן און לערנען,
און מיר דארפן גוט אריינטראכטן און זען
פארוואס דאס האט פאסירט, און וואס מיר
דארפן זיך אראפלערנען דערפון.

עס האט יעצט לעצטנס פאסירט צוויי
שרעקליכע מעשיות; חרדי'שע אידן, אידן
וועלכע רופן זיך שומרי תורה ומצוות, זענען
געווארן רוצחים, און גע'הרג'ט א צווייטן איד

רחמנא ליצלן. אפילו ביי אידן וועלכע זענען
 ליידער ווייט פון תורה ומצות הערט מען
 אויך זייער זעלטן אזא זאך אז זיי זאלן
 דורכפאלן מיט רציחה, און ביי פרומע אידן
 וועלכע זעען אויס ווי שומרי תורה ומצות
 הערט מען זיכער נישט אזעלכע מעשיות.
 ליידער האט דאס אבער יעצט יא פאסירט,
 אין אן אפשיניט פון בלויז צוויי און האלב
 וואכן זענען געשען די צוויי רציחות, אין
 אמעריקע האט א איד פארזאפט דעם טייערן
 אינגל היילד לייבי קלעצקי ע"ה, אום י' תמוז
 תשע"א, און אים אומגעברענגט אויף א
 שרעקליכן אופן רחמנא ליצלן; און אין ארץ
 ישראל האט דאס פאסירט אום כ"ז תמוז
 תשע"א, מיט רבי אלעזר אבוחצירא ז"ל, אן
 ערליכער איד, א צדיק תמים וואס האט
 קיינעם נישט געטשעפעט, וואס א איד איז
 אריינגעקומען צו אים און אים דערשטאכן
 צום טויט רחמנא ליצלן.

ווען מיר הערן די צוויי שוידערליכע
פאסירונגען קענען מיר נישט בלייבן רואיג,
דאס וועקט אונז אויף און מאנט פון אונז אז
מיר זאלן אריינטראכטן און זען וואס דער
אייבערשטער וויל פון אונז, מיט וואס מיר
דארפן זיך פארבעסערן. און נאכדערצו אז
דאס האט פאסירט אין די טרויעריגע טעג
פון בין המצרים, איז זיכער אז דער
אייבערשטער וויל אונז עפעס ווייזן מיט דעם.

דער מאירי שרייבט (יבמות ע"ח): א
מורא'דיגער לשון, אז אויב מען איז נישט
מספיד א חכם ווי עס דארף צו זיין, דארף
מען זייער תשובה טון, ווייל אויב נישט קען
דערפון ליידן דער גאנצער ציבור, דעריבער
וועלן מיר היינט רעדן דברי הספד.

רבנים, ראשי ישיבות, בעלי דרשנים, זאגן
דרשות און הספדים אויף די שרעקליכע
טראגעדיעס, יעדער זאגט מוסר אויף זיין

אופן, יעדער פֿרונדירט צו טראכטן פֿארשידענע
 סיבות פֿארנוואס דאס האט פֿאסירט און וואס
 דער אייבערשטער מאנט פון אונז, אָבער ווי
 עס זעט אויס האט יעדער מורא צו זאגן דעם
 אַמת'ן אַמת, קיינער דערוואגט זיך נישט צו
 זאגן פֿארנוואס מען האט גענומען אן
 אומשולדיגן אינגל און אים אומגעברענגט מיט
 אַזא מיתה משונה, צעשניטן זיין קערפער אויף
 שטיקער רחמנא ליצלן. דער אַמת מוז אָבער
 געזאגט ווערן, און איך האב נישט מורא צו
 זאגן דעם אַמת. איך האב דאס שוין געזאגט
 פֿאר פֿערציג יאר צוריק, און ווער עס האט
 געוואלט הערן האט דאס געהערט, אזוי ווי
 אסאך האבן אָבער דאס נישט געוואלט הערן,
 האט מען ליידער געדארפט צוקומען צו
 אַזעלכע שרעקליכע מעשיות וואס שוידערט
 אויף יעדע אידיש הארץ.

נישט יעדער קען זיין א מלמד

עס איז געקומען אמאל א איד צו רבי מאיר שפירא זצ"ל זיך דורכצונרעדן מיט אים, דער איד איז געווען א שוחט און מען האט אים אפגעזאגט פון די שחיטה, און ער האט זיך געוואלט שוואל עצה זיין וועלכע פֿרנסה ער זאל נעמען. רבי מאיר האט אים געפֿרעגט וואס ער טראכט צו טון, האט דער איד געזאגט אז ער האט געקלערט אז אזוי ווי ער האט נישט קיין פֿרנסה, זאל ער ווערן א מלמד. האט אים רבי מאיר געזאגט: "אז דו האסט נישט געקענט שחט'ן אקסן, ציגן, און הינער, וועסטו יעצט גיין שחט'ן קינדער?! ניין! ניין! און נאכאמאל ניין! דו זאלסט קיין מלמד נישט ווערן!"

מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך, אין יעדע פֿרנסה וואס א מענטש וויל זיך אריינלאזן,

דארף ער זיך קודם לערנען די פאך, און ערשט
 נאכדעם קען ער אנהויבן צו ארבעטן מיט
 דעם. עס זענען דא פאכן וואס מען קען זיך
 גרינגער לערנען, און עס זענען דא וואס זענען
 שווערער און נעמען לענגער זיך צו לערנען.
 צום ביישפיל ווען איינער וויל ווערן א דאקטער,
 דארף ער גיין לערנען און שטודירן פאר לאנגע
 יארן ביז ווען ער קען זיך דערלערנען און
 קענען גוט דעם פאך. אפילו אבער ביי
 קלענערע פאכן דארף מען זיך אויך לערנען
 קודם, איינער וויל ארבעטן מיט עלעקטריק
 דארף ער זיך דאס אויסלערנען קודם, אויב
 נישט וועט ער זיך עלעקטערעזירן חס ושלום;
 איינער וויל זיין א פעינטער, א סטאלער, אדער
 סיי וואס, דארף ער קודם וויסן אויב ער טויג
 דערצו, ער דארף קענען דעם פאך, ער דארף
 ליב האבן דעם פאך. און פארשטייט זיך אז
 קיינער וועט נישט אויפנעמען א פאכמאן צו
 טון פאר אים אן ארבעט וואס יענער האט
 נישט קיין אנונג ווי אזוי מען טוט עס.

עס איז אָבער דאָ איין פֿאַרן וואָס איז אַן אויסנאַם, דאָס איז ווען איינער וויל ווערן אַ מלמד. עס זענען טאַקע דאָ אַסאַך גוטע מלמדים, עס איז אָבער געוואָרן אזוי איינגעפירט אז ווער עס האָט נישט קיין פֿרנסה, ער איז אַ שְׁלִימְזל און טויג צו גאַרנישט, דער ווערט אַ מלמד. דאָס איז זייער מאַדנע, פֿאַרוואָס פֿונקט ביי דעם פֿאַרן קוקט מען גאַרנישט אויף דעם מענטש, איידער מען נעמט אים אויף אַלס מלמד, צו זען אויב ער טויג טאַקע צו דעם פֿאַרן אָדער נישט. שטעלט איין פֿאַר אז איינער האָט נישט קיין פֿרנסה און ער איז מחליט אז אזוי ווי ער האָט נישט וואָס צו טון וועט ער ווערן אַ דאַקטער... דאָס איז דאָרף ממש רציחה, ער וועט הרג'ענען מענטשן רעכטס און לינקס רחמנא ליעלן.

חז"ל זאָגן (בבא בתרא ח:): אויפ'ן פֿסוק (דניאל י"ב, ג') "ומצדיקי הרבים פֿכוכבים לעולם ועד, אַלן מלמדי תינוקות של בית רבן" - די

מ'למדין וואס לערנען תורה מיט אידישע
 קינדער, זייער שכל איז אזוי פיל און אזוי
 גרויס ווי די שטערנס אין הימל. ווען מען
 קוקט ארויף אין הימל זעט מען די געוואלדיגע
 נפלאות הבורא, די גרויסקייט פונעם
 אייבערשטן וואס האט באשאפן אזויפיל
 ביליאנען שטערן. און דאס וואס מען זעט
 מיט די אויגן איז נאר גארנישט קעגן דעם
 וואס מען זעט קוקנדיג מיט א ספעציעלע
 פארגרעסערונג גלאז (טעלעסקאפ). עס איז
 דאך ממש נישט מעגליך צו ציילן די פילע
 ביליאנען שטערן וואס דער אייבערשטער האט
 באשאפן, און ער האט זיי אלע געגעבן א
 נאמען. זאגן וואס אז אזוי ווי מען קען נישט
 ציילן די שטערנס אין הימל, אזוי קען מען
 נישט ציילן און אפשאצן די געוואלדיגע שכל
 וואס ווארט אפ פאר א מלמד וואס געבט
 זיך אפ מיט קינדער ווי עס דארף צו זיין און
 לערנט מיט זיי תורה.

ווען א קינד קומט אין חדר צום ערשטן
 מאל, קען ער נאך גארנישט, ער ווייסט נאך
 גארנישט. דער מלמד לאזט זיך אראפ צו אים
 און לערנט מיט אים די הייליגע אלף-בית,
 און דערנאך לערנט ער אים אויס צו קענען
 עברי, צו דאווענען אין סידור, און אזוי ווייטער
 שטייגט דאס קינד יעדעס יאר, מען לערנט
 מיט אים חומש, משניות, און דערנאך גמרא
 און הלכה, און אזוי ווערט דאס קינד אן
 ערליכער איד. קומט אויס אז די מלמדים
 זענען די וואס מאכן דאס קינד פאר א איד,
 און דעריבער איז מלמדות די וויכטיגסטע און
 הייליגסטע ארבעט, א מלמד נעמט א אידישע
 נשמה און בויעט אים אויף צו ווערן אן ערליכער
 איד און צו מצליח זיין אין לעבן.

פון די אנדערע זייט איז מלמדות אבער
 אויך זייער א האקעלע ארבעט, חז"ל זאגן
 (בבא בתרא כ"א: ועיין רמב"ם הלכות תלמוד תורה, פרק
 ב', הלכה ג') אויפ'ן פסוק (ירמיה מ"ח, י') "ארוו

עושה מלאכת ה' רמיה" - פארשאלטן זאל
 זיין דער וואס טוט דעם אייבערשטן'ס ארבעט
 מיט פאלשקייט. זאגן חז"ל אז דאס גייט
 ארויף אויף א מלמד וואס טוט נישט די
 ארבעט מיט די קינדער ריכטיג, ער גייט ארויס
 פון קלאס און לאזט די קינדער זיצן אליין,
 ער לערנט נישט מיט די קינדער ווי עס דארף
 צו זיין. א מלמד דארף זייער גוט אכטונג געבן
 זיך אפצוגעבן מיט די קינדער די גאנצע צייט
 און טון זיין ארבעט מיט'ן פולסטן ערנסטקייט.
 אויב טוט ער דאס ווי עס דארף צו זיין, איז
 זיין שכר נישט צו באשרייבן. און פארקערט,
 ווען ער איז נאכגעלאזט און טוט נישט זיין
 ארבעט ריכטיג, איז זיין שטראף גאר גרויס
 רחמנא ליצלן.

וואלט מען דאך געדארפט זייער אכטונג
 געבן וועמען מען נעמט אויף אלס מלמד,
 מען וואלט געדארפט גוט נאכקוקן א מענטש
 צו זען אויב ער איז אן ערליכער איד און א

יִרְא שְׂמִים וואס וועט טון א גוטע אַרבעט
 מיט די קינדער. דערנױל זעט מען אָבער אז
 עס ליידער נישט אזוי, ווער עס האט נישט
 קיין פֿרנסה, ער טױג נישט צו קיין שום פֿאַר,
 ער איז גאר דער וואס ווערט אַ מלמד. און
 דאס איז נישט קיין נייע זאַך וואס האט זיך
 לעצטנס אָנגעהויבן, דאס גייט שוין אזוי אָן
 פֿאַר לאַנגע יאָרן.

אין שלחן ערוך ווערט גע'פֿסק'נט (יורה דעה
 סימן רנ"ג, סעיף א') אז ווער עס האט נישט קיין
 פֿרנסה קען גיין נאָך געלט, ער קען
 צוזאַמנעמען צדקה אז ער זאל האָבן פֿון וואס
 צו לעבן. ער טאר אָבער נישט ווערן קיין
 מלמד. איינער וואס האט נישט קיין פֿרנסה,
 און ווער רעדט נאָך איינער וואס האט נאָך
 אויף חובות, טאר זיכער נישט זיין קיין מלמד.
 אַ מלמד דאַרף דאָך האָבן די גרעסטע מאס
 רואיגקייט זיך צו קענען אָפֿגעבן מיט די
 קינדער מיט גרויס סבֿלנות, און אויב איז ער

נערן וועז צוליב זיינע חובות און ווייל ער האט
נישט קיין פֿרונסקה, וועט ער דאך זיכער נישט
האבן קיין געדולד צו די קינדער.

אין שלחן ערוך (יורה דעה סימן רמ"ה, סעיף י"ז)
שטייט קלאר אז א מלמד טאר נישט פאסטן,
נאר ער דארף גוט עסן און גוט שלאפן, אז
ער זאל זיין רואיג און פרייליך און אזוי וועט
ער האבן געדולד צו די קינדער און קענען
לערנען מיט זיי ווי עס דארף צו זיין. דאס
איז דער עיקר טאלאנט וואס א מלמד דארף
האבן, צו האבן געדולד צו די קינדער, און זיך
אראפלאזן צו זיי. און אויב איז דער מלמד
נערן וועז, האט ער נישט וואס צו זוכן בכלל
אין א קלאס מיט קינדער.

**אידישע קינדער ווערן
צעשניטן טאג טעגליך**

מיר זענען אלע צעטרייסלט פון די
שרעקליכע מעשה וואס האט יעצט פאסירט,
עס איז געקומען א איד וואס פאררופט זיך
צו זיין א שומר תורה ומצוות, ער האט ערשט
יעצט געענדיגט דאווענען מנחה און מעריב,
און ער האט גענומען אן אומשולדיג טייער
קינד און אים צעשניטן אויף שטיקער.
פארוואס זאלן מיר אבער נישט ווערן
דערציטערט און צעטרייסלט אז קינדער ווערן
צעשניטן טאג טעגליך אין די סדרים און
שולעס דורך מלמדים און לערערנים.

יעצט האט מען ליידער צעשניטן דער
קערפער פון א קינד, וואס דאס זעט יעדער
מיט די אויגן. ליידער זענען אבער דא מלמדים

וואס צעשניידן קינדער יעדן טאג! מען קען
 דאס טאקע נישט זען מיט די אויגן, איך בין
 אָבער בַּכּלל נישט מַגַּזֵּם. יא, עס איז ממש
 אזוי! מען הרג'ט קינדער! ווען א מלמד טוט
 נישט זיין אַרבעט ווי עס דארף צו זיין, ער
 טשעפעט א קינד, ער דערנידערט א קינד,
 ער שפעט אָפּ פון א קינד; ווערט די נשמה
 פונעם קינד צעשניטן, זיין מח ווערט צעשניטן,
 דאס הרג'ט אים אָפּ פאר זיין גאנץ לעבן, ער
 בלייבט א בעל מום פאר אלע זיינע יארן!

דאס הויבט זיך אן פון די גאר קליינע
 קינדער אין קינדערגארטן, און אזוי גייט עס
 ווייטער ווען מען הויבט אן לערנען די אלף-בית,
 עברי, ביז ארויף צו די בר מצוה, און שפעטער
 אין ישיבה. מען קען זיך איינרעדן אז א קליין
 קינד פארשטייט נאכנישט און ווערט נאכנישט
 אזוי צעקלאפט ווען מען דערנידערט אים,
 דער אמת איז אָבער אז אפילו גאר קליינע
 קינדער ווערן אינגאנצן צעשניטן ווען מען

נעמט זיך צו זייערע ביינער. א מלמד וואס
טשעפעט און שפעט אָפּ פון א קינד, האט
אים ממש צעשניטן, גע'שחט'ן, און גע'הרג'ט!

א מלמד דארף האבן די וועלט'ס געדולד
צו די קינדער, זיך אראפלאזן צו זיי און רעדן
שיין צו זיי, זיי מאכן פרייליך, און נאר אזוי
קען ער מצליח זיין מיט זיי, נאר אזוי קען
ער לערנען מיט זיי, און זיי אנגרייטן אויף
זייער לעבן. ער קען נישט ווערן נערועז פון
די קינדער און האקן, שלאגן, און זעצן פון
אלע זייטן, ווייל די איינציגסטע זאך וואס ער
וועט אויפטון איז נאר אז ער וועט אָפּ'הרג'נען
די קינדער פאר זייער לעבן.

איך זאג אלעמאל אז א מלמד וואס קען
נישט האלטן די הענט ביי זיך, ער האקט און
שלאגט די קינדער, דארף ער ענדערש גיין
ארבעטן ביי די "סעניטעישאן" -
צוזאמצונעמען די מיסט פון די גאסן... מען

קען זען ווי די גוים וואס אַרבעטן מיט די
 מיסט, וואס דאס איז זייער נישט קיין
 געשמאקע אַרבעט, פון די מיסט קומט ארויס
 אַ שלעכטער גרויף, און ווער רעדט נאך אין
 די זומער טעג ווען די גרויף איז מממש נישט
 אויסצוהאלטן, און די אַרבעטער זענען ברוגז
 אז זיי דארפן טון די שמוציגע אַרבעט, און
 זיי געבן אויס זייער פֿעס אויף די מיסט
 קאנעס (גארביטש קענס), זיי ווארפן עס ארום
 ווי שפּילצייג, עס צעברעכט זיך, און דערנאָך
 קען מען גיין אריינרופן זיך צו באַקלאַגן, און
 פֿארשטייט זיך אז מען וועט קיינמאל נישט
 באַקומען קיין ענטפֿער אויף צוריק...

דאס איז דער ריכטיגער פאך וואס אַ
 נערוועזער מלמד דארף צו טון... אויב קען ער
 נישט האלטן די הענט ביי זיך, ער קען זיך
 נישט איינהאלטן פון צו פֿראַסקען און שלאַגן
 די קינדער, זאל ער גיין אַרבעטן ביי די מיסט
 און זיך אויסגעבן זיין גאַנצער פֿעס אויף די

מײסט קאנעס װעלכע האָבן נישט קיין געפילן,
 ער זאל װארפן די קאנעס מײט'ן גאנצן כּח,
 עס צעברעכן אויף שטיקער, ער זאל אָבער
 נישט אויסגעבן זיין כּעס אויף אומשולדיגע
 קינדער װעלכע װערן גע'הרג'ט אינגאנצן דורך
 דעם.

איך האָב געהערט הספּדים פון גרויסע
 בעלי דרשנים װעלכע האָבן פּרובירט צו זוכן
 װאס מען דארף זיך לערנען פון די שרעקליכע
 טראגעדיע, זיי לייגן עס אָן אויף די
 טעכנעלאָגיע, אויף די טעלעפאָנס און די
 קאמפּיוטערס װאס פירן אַראַפּ אידישע
 קינדער פון װעג. איך וויל אָבער פּארשטיין
 פּאָרוואס אַ קינד זאל װעלן נעמען די אַלע
 כּלים? פּאָרוואס פּעלט אים דאס אויס?
 פּאָרוואס דארף ער דאס האָבן בכלל?

דאס איז דאך נאר דערפאר ווייל זיינע
 מלמדים האָבן נישט געהאט קיין געדולד צו

אים, אַנשטאט זיך אַראַפּצולאָזן צו אים מיט
 ליבשאַפּט, צו לערנען מיט אים ווי עס דאַרף
 צו זיין, און אַרייַנברענגען אין אים אַ ליבשאַפּט
 צו די הייליגע תּוֹרָה, וואס דאן וואלט דאס
 קינד בכלל נישט געגאנגען זוכן קיין שלעכטע
 זאַכן; אַנשטאט דעם גייט דער מלמד און
 שפּעט אַפּ פּונעם קינד, ער טשעפּעט אים
 און שלאגט אים מיט רציחה, און דאן פארלירט
 דאס קינד זיין גאנצער חשק צו תּוֹרָה און צו
 אידישקייט, און גייט זיך זוכן גליקן אין די
 פּרעמד.

אַ גוטער מלמד, אן איבערגעגעבענער
 מלמד, וואס ווייסט אז מען האט אים
 אַנפּאַרטרויעט טייערע אידישע נשמות אז ער
 זאל לערנען מיט זיי און זיי אויפבויען, ווען
 ער וויל אויסלערנען אַלף-בית פאר די קינדער,
 וועט ער זיך אַראַפּזעצן מיט זיי אויף דער
 ערד, ער וועט שפּילן מיט זיי מיט די שפּילצייג,
 און מיט די שפּילצייג וועט ער זיי אויסשטעלן

אן "אלף", און דערנאך א "בית", און אזוי ווייטער. ווען איינער וועט אריינשפאצירן אין קלאס און זען ווי דער מלמד זיצט אויף דער ערד און שפילט זיך ווי א קליין קינד, וועט ער מיינען אז דער מענטש איז אראפ פון זינען. אבער שפעטער ווען דאס קינד קומט אהיים, וועט ער ווייזן פאר זיינע עלטערן ווי גוט ער קען די "אלף-בית", ער וועט ווייזן מיט זיינע שפילצייג ווי אזוי דער מלמד האט אים אויסגעלערנט צו מאכן די אותיות. דאס הייסט א גוטער מלמד, ער האט געדולד צו די קינדער, ער לאזט זיך אראפ צו זייער שטאפל, און מען זעט צום סוף ווי זיי קענען זייער גוט וואס ער האט מיט זיי געלערנט.

דער מלמד דערציילט שיינע מעשיות פאר די קינדער, ער ווייזט זיי ווי דער אות "אלף" איז ווי א מענטש וואס שטייט שוף, ער האלט אים האנט אויף ארויף, צו נעמען פונעם

אייבערשטן, און איין האנט אויף אַראַפּ, וואס
מיט דעם געבט ער פֿאַר אַ צווייטן.

און אזוי גייט עס ווייטער ווען דער
קומענדיגער מלמד לערנט מיט די קינדער
עבֿרי, און דערנאָך לערנט מען מיט זיי חומש,
דער מלמד הויבט לערנען מיט די קינדער אַ
פֿסוק אָדער צוויי חומש, מיט געדולד
דערצייילט ער קודם פֿאַר די קינדער וואס די
פֿרשֿה איז, וואס די תּוֹרָה לערנט מיט אונז
די וואָך, און ער לערנט מיט זיי עטליכע פֿסוקים
חומש, און מיט די צייט גייט ער ווייטער צו
לערנען מער און מער חומש, דערנאָך הויבט
ער אָן לערנען מיט זיי אַבֿיסל רש"י, און אַלעס
מיט אַ רואַיִגקייט און געלאַסֿנקייט, אַז די
קינדער זאלן בלייבן מיט אַ גוטן טעם אין
מויל פֿון די הייליגע תּוֹרָה, נישט אַז דאָס זאל
זיין באַגלייט מיט פֿעטש, שִׁלְעק און בושות.

לאמיר נעמען אַ ביישפּיל פֿון אַ קינד וואס
שטאַלפֿערט. אַ מלמד מיט אַבֿיסל שִׁכּל וועט

נישט הייסן פאר אַזא קינד צו זאגן הויף די
 חומש, ווייל די אַנדערע קינדער וועלן אים
 אויסלאכן. זענען אָבער דא רשעות'דיגע
 מלמדים וואס וועלן יא הייסן פאר דעם קינד
 זאגן הויף די חומש, דאס קינד ציטערט פונעם
 מלמד און הויבט שטאלפערן ביי יעדן אות,
 אלע קינדער לאכן אים אויס, און דער מלמד
 איז נאכאלץ נישט צופרידן, ער הויבט אן צו
 שפעטן און נאכצומאכן דאס קינד ווי ער
 שטאלפערט, און שרייט אים נאך אן אז ער
 זאל זאגן שנעלער. וואס האט דער מלמד
 יעצט געטון? ער האט גענומען א מעסער און
 צעשניטן דאס קינד אויף שטיקער! און נאך
 ערגער פון דעם! ווייל ווען מען הרג'ט א קינד
 פיזיש, איז דאס נאר אן איינמאליגע זאך;
 ווען מען הרג'ט אָבער א קינד גייסטיש, האט
 מען אים גע'הרג'ט לעבעדיגערהייט, ער וועט
 דאס געדענקען זיין גאנץ לעבן, און ער וועט
 שוין האבן א גע'הרג'טער לעבן!

ווי אזוי קען מען איבערגעבן א קינד פאר
 א מלמד און אים געטרויען אז ער וועט זיך
 אפגעבן מיט אים ווי עס דארף צו זיין? אז
 מען נעמט אויף מלמדים אין די וועלט אריין,
 מען קוקט נישט פארדעם צו זען אויב ער
 טויג טאקע זיך אפצוגעבן מיט די קינדער, ווי
 אזוי קען מען וויסן אויב דער מלמד וועט
 נישט אויסגעבן אלע זיינע אונגעצויגענע
 נערנען אויף די קינדער? ווי אזוי קען מען
 וויסן אויב דער מלמד וועט נישט שלאגן און
 הרג'ענען די קינדער מיט מכות רצח פאר
 יעדע קלייניקייט וואס וועט אים נישט
 שמעקן?

המלביץ פני הבירו ברבים, אין לו חלק לעולם הבא

חז"ל זאגן (בבא מציעא נ"ט.) "המלביץ פני
 הבירו ברבים, אין לו חלק לעולם הבא" -
 איינער וואס פארשעמט א צווייטן ברבים,
 האט נישט קיין חלק לעולם הבא. דאס איז
 נישט נאר ביי א גרויסער מענטש, די זעלבע
 זאך איז אויך ביי א קינד. מען טאר נישט
 פארשעמען און דערנידערן א קינד, עס איז
 נישטא אויף דעם קיין שום תירוץ.

א איד האט מיר דערציילט א מורא'דיגע
 מעשה וואס ער האט אליין מיטגעהאלטן.
 איין נאכמיטאג גייט ער אויפ'ן גאס, און ער
 זעט ווי א גרויסע גרופע קינדער, א דרייסיג
 פערציג קינדער, באגלייטן איין קינד און זיי
 זינגען אויף אים: "דו ביזט א שלעכטער אינגל!"

דו ביזט א שְׁלֵעֲכָטֶער אַינגל!". דער איד גייט צו צו זיי צו זען וואס גייט פֿאר, זעט ער ווי דער אַינגל האט אָנגעטון אַ קרוין אויפֿ'ן קאפּ און עס שטייט דאָרט אויפֿגעשְׂרײַבן "איך בין אַ שְׁלֵעֲכָטֶער אַינגל".

דער איד האט נישט געקענט אויסהאלטן צו זען ווי מען פֿארשעמט אזוי אַ קינד, ער האט פֿארגעהאלטן די קינדער פֿארנוואס זיי טוען דאס, האבן די קינדער זיך פֿארענטפֿערט אז זיי דארפן דאס צו טון ווייל זייער רבי האט זיי אזוי געהייסן, דער מלמד האט געהייסן פֿאר די קינדער אז זיי דארפן אַהיים באַגלייטן דעם קינד און זינגען אויף אים די גאַנצע וועג אז ער איז אַ שְׁלֵעֲכָטֶער אַינגל. דער איד האט אַראפֿגענומען דעם קרוין פֿון קינד'ס קאפּ און עס אָנגעטון אויף זיין אייגן קאפּ, און געזאָגט פֿאר די קינדער אז זיי זאלן אים אָנהויבן צו באַזינגען אז ער איז אַ שְׁלֵעֲכָטֶער אַינגל... די קינדער האבן זיך

געשעמט פון דעם עלטערן איד און זיי האבן
 געוואלט אוועקלויפן, דער איד האט זיי אָבער
 נישט געלאזט, ער האט זיי געהייסן אז זיי
 זאלן אים נאכשרייען אזוי ווי זיי האבן
 נאכגעשריגן דעם אינגל. און ווען די קינדער
 האבן אים געזאגט אז זיי ווילן אים נישט
 פארשעמען, האט ער זיי שיין מסביר געווען
 אז א צווייטן אינגל טאר מען אויף נישט
 פארשעמען. און דערווייל האט דער איד
 אריינגעלייגט דעם קרוין ביי זיך אין טאש,
 און האט געפֿרעגט די קינדער אין וועלכע
 תלמוד תורה זיי לערנען.

דעם קומענדיגן טאג איז דער איד
 אריבערגעגאנגען צו דעם תלמוד תורה ביי
 מיטאג צייט, ווען די מלמדים פארזאמלען זיך
 אינעם מלמדים-צימער, דארט האט ער
 ארויסגענומען דעם קרוין פון טאש און
 געפֿרעגט די מלמדים ווער פון זיי האט
 געמאכט דעם קרוין. איין מלמד איז רויט

געווארן און זיך אָנגערופֿן צו דעם אַיד אַז ער זאל אַרויסקומען אַינדֿרויֿסן צו רעדן מיט אים דערֿוועגן. דער אַיד האט אָבער נישט מסכים געווען, ער האט דוקא אים געוואלט פֿאַרהאַלטן אין פֿאַרנט פֿון אַלע מלמדים. דער מלמד האט זיך געבעטן ביי אים: "זייט מיר נישט מבזה דא ברבים, קומט ארויס אַינדֿרויֿסן און איך וועל רעדן מיט אייך", האט דער אַיד אָנגעהויבן שרייען אויף אים: "מען טאר נישט מבזה זיין אַ אַיד ברבים! און דאס הייסן פֿאַר אַ גאַנצע קלאס קינדער צו גיין נאכשרייען און נאכזינגען אַ אַינגל און אים פֿאַרשעמען אויפֿן גאס, דאס איז נישט קיין פֿראַבלעם! דאס איז דער וועג ווי אַזוי אַ מלמד דאַרף לערנען מיט קינדער! דו וועסט נישט אַזוי שטעל פֿטור ווערן פֿון מיר!" און דער אַיד האט טאַקע געמאַכט אַן איבערקערעניש דאַרט אין מוסד, אַז אַזאַ זאַך זאל זיך מער קיינמאל נישט איבער'חזרן.

יעצט פֿרעג איך אייך, איז דאס קינד נישט
צעשניטן געווארן לעבעדיגערהייט? איר ווייסט
אז א קינד וואס גייט דורך אזעלכע בושות
ווערט געשעדיגט אין מח פאר זיין גאנץ לעבן?

איך וועל אייך דערציילן נאך א מעשה פון
א אינגל אין חדר, דער טאטע פון דעם אינגל
זיצט דא יעצט ביים שיעור. דער אינגל איז
נעבעך געווארן א יתום ביי די פינף יאר, זיין
מאמע איז נפטר געווארן יונגערהייט. איין
טאג האט מען געגעבן צו עסן אייער אין חדר
פאר מיטאג, דאס קליין אינגל האט
שטילערהייט אריינגעלייגט עטליכע אייער אין
טאש, און דער מנהל האט דאס באמערקט.

מער האט נישט אויסגעפעלט, דער מנהל
איז אריין אין א ווילדע כעס אז דער אינגל
האט גע'גנב'ט עטליכע אייער, און ער האט
אנגעהויבן צו שלאגן דעם קינד מכות רצח,
ער האט אזוי געפראסקעט און געשלאגן, אז

דער מלמד פונעם אינגל האט דאס שוין מער
 נישט געקענט צוקוקן, האט ער גענומען דאס
 קינד אין די זייט און אים געפֿרעגט פֿארוואס
 ער האט גענומען די אייער, האט דער אינגל
 געזאגט אז ער האט זיך געשפֿילט מיט די
 שניי אויפֿן גאס און ער איז געווארן זייער
 קאלט, דעריבער האט ער געוואלט אריינלייגן
 עטליכע ווארימע אייער אין טאש זיך
 אןצואווארימען מיט דעם, ער האט נאכדעם
 געוואלט צוריקלייגן די אייער.

יעצט לאמיר פֿארשטיין וואס איז געווען
 די גרויסע עבירה פון דעם אינגל אז ער האט
 געדארפט כאפֿן דערפֿאר אזעלכע גע'הרג'טע
 שלעק. קודם האט ער בכלל נישט געוואלט
 גנב'ענען די אייער, ער האט זיך נאר געוואלט
 אנווארימען דערמיט פֿאר עטליכע מינוט,
 וואלט ווען דער מנהל אים געדארפט קודם
 פֿרעגן פֿארוואס ער האט דאס געטון, און
 דאן וואלט עס שוין געווען אן אנדערע מעשה

אינגאנצן. צווייטנס, אפילו לאמיר זאגן אז ער האט יא געוואלט גנב'ענען די אייער, קומט זיך אים פאר דעם מכות רצח? לערן אים אויס און זאג אים אז ער זאל דאס נישט טון נאכאמאל. און דריטנס, אפילו אויב דער מנהל האלט יא אז עס קומט זיך א שטראף פאר דעם אינגל, איז דאך דא גענוג נארמאלע שטראפן אים צו געבן, ער קען אים זאגן אז מארגן וועט ער נישט קענען ארויסגיין שפילן ביי מיטאג, אדער עפעס ענליך; עס קומט זיך זיכער נישט קיין שרעקליכע שלעק פאר א קליין אינגל וואס האט גע'גנב'ט אפאר אייער.

אן ענליכע מעשה האט איך געהערט פון א מלמד פון אן אנדערע תלמוד תורה. דערצייילט ער מיר אז איין טאג ביי מיטאג איז געווען דארט א מלמד וואס האט געפערליך געשלאגן א קינד, ממש גע'הרג'טע קלעפ פאר א קליין אינגל. די איבריגע מלמדים

זענען געקומען צו לויפן צו זען וואס עס האט פֿאסירט, זאגט יענער מלמד אז אזוי ווי דארט איז נישט געווען קיין האנטוּכער אפצואווישן די הענט, נאר עס איז געווען דארט א בלאזער וואס בלאזט ארויס הייסע לופט און מיט דעם טרוקנט מען זיך אפ די הענט, איז געגאנגען דער אינגל און ער האט געוואלט אריינשטופן אן איי אין די מאשין, און אזוי צעברעכן די מאשין, און דעריבער קומט זיך אים גוטע פֿעטש.

יעצט איז ווידער די זעלבע מעשה, קודם פֿרעג דעם קינד וואס ער האט געוואלט טון און פֿארנואס ער האט דאס געטון, איידער דו מאכסט אפ אז ער האט זיכער במזיד געוואלט צעברעכן די מאשין. דערנאך קוק טאקע אויב דער מאשין איז צעבראכן געווארן. און אפילו אויב ער האט טאקע במזיד צעבראכן די מאשין, איז ער אויך נישט מחויב מיטה פֿאר דעם, רעד מיט אים און לערן אים

אויס אז מען טאר דאס נישט טון, און גיי
בעט פון זיין טאטן צו באצאלן די שטאדן.

דער ווייל געבט מען א קוק אויפ'ן מאשין
און מען זעט אז עס בכלל נישט צעבראכן,
דאס קינד שטייט אין די זייט און וויינט בכיות
נוראות פון יסורים, און ווען מען פֿרעגט אים
וואס ער האט געטון, זאגט ער אז זיין איי
איז פֿשוט אַראַפֿגעפֿאלן אויף דער ערד, איז
ער געגאנגען עס אָפּוואַשן, און דערנאָך האט
ער עס געוואלט אויסטרוקענען ביי דעם
מאשין. עס האט זיך אַרויסגעשטעלט אז דער
אינגל האט בכלל נישט געטון, און נישט
געוואלט טון, קיין שום עולה.

דאס קינד וועט אָבער קיינמאל נישט
פֿאַרְגעסן די מעשה, ער וועט אייביג געדענקען
די שְׁלֶעק וואס ער האט געכאפט פֿאַר
אומזיסט. דער אינגל האט נישט צעבראכן
דעם מאשין, דער מלמד האט אָבער יא

צעבראכן די נפש פון דעם קינד און אים
געמאכט פאר א בעל מום אויף זיין גאנצן
לעבן.

אן אנדער אינגל איז געווען נעבעך א יתום
פון זיין מאמע, זיין טאטע האט געדארפט
שווער ארבעטן צו ברענגען פרנסה, שוין גאר
פרי האט ער געדארפט ארויסלויפן פון הויז
צו די ארבעט, האט ער געבעטן פונעם גרעסטן
אינגל אז ער זאל אכטונג געבן אויף די
קלענערע קינדער, ער זאל זיי אנטון און זיי
שיקן אין חדר און אין שולע. פארשטייט זיך
אז דאס איז נישט קיין גרינגע ארבעט אפילו
פאר עלטערן און זיכער פאר א קינד, און
ביז ער האט אלעס געענדיגט איז געווארן
שפעט, און ער איז אנגעקומען א שעה שפעט
אין חדר.

ווען ער קומט אריין אין קלאס, איז דער
מלמד אים מקבל פנים מיט פעטש און

פֿרעסק, און שרייט אויף אים: "פֿארנוואס ביזטו געקומען אזוי שפּעט?" דער אינגל וויינט נעבען, ער ווייסט דעם אָמת אז ער איז נישט שולדיג, ער האט נעבען נישט קיין מאמע, און ער דארף טון די אַרבעט פון אַ מאמע יעדן אינדערפֿרי. און דער מלמד שרייט ווייטער: "מאָרן זאלסטו זיכער מאַכן צו זיין צייטליך אין חדר, ווייל אויב נישט וועסטו ערשט כאַפֿן פון מיין שטעקן!"

פֿארשטייט זיך אז צומאָרגנס האט דער אינגל ווייטער נישט געקענט קומען צייטליך, און ער האט מורא געהאט צו זאָגן אַ וואָרט פֿאַר'ן מלמד, און אזוי האט ער געכאַפֿט און געכאַפֿט אָן אויפֿהער. הייסט דאס דען נישט צעשניטן אַ קינד?! קודם פֿרעג זיך נאָך און ווער געוואויר וואס די מעשה איז, אָפֿשר איז דאס קינד בַּכּלל נישט שולדיג?

איר ווילט הערן נאָך אַ מעשה? אַ איד האט בַּר מצוה געמאַכט זיין זון, און איך בין

געגאנגען צו די שמחה. אינמיטן די בר מצוה
 קומט דער טאטע צו לויפן צו מיר און זאגט
 מיר אז ער איז אויף גרויסע צרות, זיין
 עלטערער זון זיצט דא ביים טיש, און ער
 האט באמערקט ווי זיין אלטער מלמד איז
 אריינגעקומען, און ער זאגט פאר'ן טאטן:
 "טאטי, איך נעם יעצט א מעסער און איך
 גיי אים שטעקן! עס גייט מיר נישט אן וואס
 עס וועט זיין נאכדעם, זאל די פאליציי קומען
 און מיר איינזעצן אויף מיין גאנץ לעבן, עס
 אינטערעסירט מיר גארנישט! איך וויל אים
 נאר הרג'ענען!" דער בחור האט נעבעך גוט
 געדענקט די מכות רצח וואס ער האט
 געכאפט פון דעם מלמד איבער די מאס, און
 זיין בלוט איז אים ארויפגעקומען אין קאפ
 ווען ער האט נאכאמאל געזען דעם מלמד.
 איז דער טאטע געקומען צו מיר און זיך
 געבעטן אז איך זאל עפעס טון צו בארואיגן
 זיין בחור.

איך האב צוגערופן דעם בַּחור און גערעדט
 שיין מיט אים און אים באַרואַיגט, איך האב
 אים געגעבן אַפֿאר דאַלער אַז ער זאל
 אַרויסגיין אין אַ געשעפֿט זיך צו קויפֿן עפֿעס
 אַ גוטע זאַך צו עסן. אויף די מינוט האב איך
 אים טאַקע באַרואַיגט, וואס איז אַבער
 שפֿעטער געווארן מיט דעם בַּחור? ער איז
 ליידער אַרויס לתַּרבות רַעה, אַלעס נאַר ווייל
 דער מלמד האט אים אַזוי גע'הרג'ט און
 געשלאָגן, אַז ער האט פֿאַרלוירן דעם טעם
 פֿון לעבן בכלל און פֿון אידישקייט בַּפֿרט.

איך האב אַיך דערצײלט נאַר עטליכע
 מעשׂיות וואס איך האב אַליין מיטגעהאַלטן
 און געהערט ערשטֿהאַנטיג, איך קען זיצן דא
 אַ גאַנצע נאַכט און דערצײלן אַזעלכע מעשׂיות,
 איך האב אַבער נאָך וויכטיגע זאַכן פֿון וואס
 מען דאַרף רעדן. וואס איר דאַרפֿט זיך אַבער
 אַרויסלערנען פֿון דעם איז אַז ווען מען שְׁלאָגט
 אַ קינד מיט רַציחָה, ווען מען שפֿעט פֿון אַ

קינד און מען דערנידערט א קינד, איז דאס
 מממש די זעלבצע ווי מען נעמט א מעסער און
 מען שחט דאס קינד רחמנא ליצלן! יעדער
 איינער איז צעטרייסלט פון די מעשה אז מען
 האט צעשניטן נעבעך דעם טייער אינגל
 לייבעלע ע"ה, דער אינגל איז שוין מער נישט
 דא רחמנא ליצלן, עס איז שוין געווען די
 לוויה, צענדליגע טויזנטער אידן האבן זיך
 באטייליגט, מען האט געוויינט און געטרויערט,
 מען האט געזאגט הספדים, און דאס איז
 עס. דערנאך איז אבער דא נאך צענדליגע
 'לייבעלעך' וואס לערנען יעצט אין תלמוד
 תורה, און מען שניידט זיי און מען שחט זיי
 יעדן טאג, און קיינער קימערט זיך נישט אויף
 די שרעקליכע מעשים.

די פאך פון א מלמד איז גאר הייליג און
 טייער, אז מען נעמט איינעם אויף צו זיין א
 מלמד, דארף ער זיך אנגארטלען מיט די
 גרעסטע מאס סבלנות און געדולד, און

לאנגזאם לערנען מיט די קינדער וואס זיי
 דארפן צו קענען, לויט זייער עלטער, און
 מיטפילן און מיטארבעטן מיט'ן קינד
 אינאיינעם, און זען אים אויפצובויען
 שיינערהייט און איידעלערהייט ביז ער וועט
 ווערן א לייט. און פארשטייט זיך אז דער
 מלמד דארף זיצן אין קלאס די גאנצע צייט
 און זיך אפגעבן מיט די קינדער, נישט לאזן
 די קינדער אויף הפקר, און נאכדעם נאך
 ווערן ברוגז אויף זיי און זיי שלאגן ווען זיי
 האבן זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו
 זיין.

אויב די מלמדים פירן זיך אויף מיט געדולד
 און סבלנות צו די קינדער, איז דאס א הייליגע
 תלמוד תורה וואו מען בויעט אויף אידישע
 נשמות. אויב אבער מען דערנידערט דארט
 קינדער, מען שפעט פון די קינדער, מען
 טשעפעט און מען שלאגט די קינדער, איז דאס
 נישט קיין תלמוד תורה, נאר א שלאכט-הויז.

א פלאץ ווי מען שחט קינדער, מען שחט
'לייבעלעך', די קינדער בלייבן אפגע'שחט'ן פאר
זייער גאנץ לעבן רחמנא ליצלן.

א קינד מאכט נאך זיין טאטע

דער אמת איז אז דאס איז נישט נאר ביי
מלמדים, די עלטערן אליין דארפן אויף וויסן
ווי אזוי מחנך צו זיין קינדער. מיט'ן שלאגן
און האקן קומט מען אין ערגעץ נישט אן.
קינדער דארף מען מחנך זיין מיט ליבשאפט
און געדולד. עס איז דא אזויפיל סארט וועגן
און עצות ווי אזוי מחנך צו זיין קינדער, אבער
שלאגן איז זיכער נישט די עצה, דאס קומט
נאר פון נערוועזקייט, דער טאטע איז נערוועז
און אנגעצויגן און ער לאזט זיך אויס זיין כעס
אויף די קינדער.

די וויכטיגסטע זאך אין חינוך איז צו זיין
 אליין א ביישפיל פאר די קינדער, ווען די
 קינדער זעען ווי די עלטערן פירן זיך אויף ווי
 עס דארף צו זיין, וועלן זיי דאס אויף נאכמאכן.
 אויב אבער די עלטערן אליין פירן זיך נישט
 ריכטיג, וועט גארנישט העלפן צו שלאגן און
 שרייען אויף די קינדער, דאס וועט זיי נישט
 מאכן גוט.

אפילו ווען דער טאטע איז פארנומען א
 גאנצע וואך מיט פרנסה, עס קומט אים
 כמעט נישט אויס צו זען און צו רעדן מיט
 די קינדער במשך די וואך, דארף ער כאטש
 אויסנוצן דעם שבת ווי עס דארף צו זיין, און
 ווייזן א ביישפיל פאר די קינדער אז זיי זאלן
 אויף וועלן נאכמאכן דעם טאטן. אויב אבער
 עס קומט שבת און דער טאטע אליין פירט
 זיך אויף נישט ווי עס דארף צו זיין, וואס
 קען ער נאך נאכדעם פארלאנגען פון די
 קינדער?

לאמיר נעמען א ביישפיל דאס דאווענען,
 דער אינגערמאן קומט אן שפעט אין שול, מען
 האלט שוין ביי ברכו. דארף ער זיך כאטש
 שעמען אז ער איז אזוי פארשלאפן און כאפן
 דעם טלית און זיך שטעלן דאווענען און פרוברן
 זיך מיטצוכאפן מיט'ן בעל תפלה. גייט נאך
 דער אינגערמאן און שטעלט זיך שמועסן אין
 דער זייט, ער איז נאך א חוטא ומחטיא את
 הרבים, נישט נאר וואס ער דאוונט נישט,
 שטערט ער נאך אויך אנדערע פון דאווענען;
 ערשט ווען מען שטעלט זיך שוין דאווענען די
 שטילע שמונה עשרה, געבט ער זיך א כאפ
 און ער הויבט אויך אן דאווענען. און דאן
 באמערקט ער ווי זיין זון האט נאכנישט
 געעפנט זיין סידור, ער רעגט זיך אויף און
 דערלאנגט אים צוויי קלינגעדיגע פעטש ברבים,
 און שרייט אים אן פארנוואס ער דאוונט נישט...

דאס איז נישט דער וועג מחנה צו זיין א
 קינד. א קינד קוקט נאך זיין טאטע, און ער

מאכט נאך וואס דער טאטע טוט. אויב דער
טאטע דאוונט נישט, וועט דאס קינד אויך
נישט דאווענען, און קיין פֿעטש וועט גארנישט
העלפֿן. אויב דער טאטע האנדלט נישט ערליך,
ער גנב'ט און גזל'ט, ער צאלט נישט קיין
חובות, וועט זיין קינד זיך אויך אזוי פֿירן. און
ער וועט עס מאכן נאך בעסער, ער האט דאך
א בעסערער קאפ, ער וועט נאך מער גנב'נען
און גזל'ן.

וועקט אײך אויף!

יעצט לאמיר רעדן פון נאך אן ערגערע
פֿראבלעם, דאס איז אז עס זענען ליידער
פֿארהאן מלמדים און מגידי שיעור וואס זענען
מנולים, זיי טוען שמוציגע זאכן מיט די קינדער,
זיי מאלעסטן די קינדער. און אויסער די

הארבע עבירה וואס דאס איז, שפעדיגן זיי מיט דעם די קינדער אויף זייער גאנץ לעבן.

גאר אסאך בחורים און אינגעלייט קומען זיך אויסרעדן צו מיר איבער דעם געפערליכן ביטערן פראבלעם, א קינד אדער א בחור וואס ווערט געטשעפעט אויף אזא מיאוס'ן אויפן, איז שוין גע'הרג'ט פאר זיין לעבן, עס איז אים זייער שווער חתונה צו האבן, ער האט מורא חתונה צו האבן, און ווען ער האט שוין יא חתונה האט ער נאכדעם שווערע שלום בית פראבלעמען, און דאס איז אלעס צו פארדאנקען די מלמדים און מגידי שיעור, וועלכע זענען פשוטע רוצחים, וואס זיי האבן אפגע'הרג'ט דאס קינד.

מען קען הערן פון מענטשן וואס זאגן אז ביי אונז איז נישט דא די אלע סארט זאכן, מען פרובירט עס צו באהאלטן און זיך איינרעדן אז דער פראבלעם עקזיסטירט נישט. ליידער

פֿאסירט עס אָבער יא אַסאך, און דאס איז
א גרויסע צרה וואס מען מוז פון דעם רעדן.
עלטערן דארפן אַנזאגן די קינדער אז קיינער
טאר זיי נישט אַנרירן אויף אן אומאיידל וועג,
און אויב איינער טוט דאס יא צו זיי, מוזן זיי
קומען אויסזאגן פאר די עלטערן ווי שטעלער.
דער רוצח און מַנְגֵל איז זייער קלוג, ער וועט
אַנשטערקן דאס קינד אַז ער זאל זיך נישט
דערוואגן אויסצוזאגן פאר קיינעם ווייל אויב
יא וועט ער אים הרג'ענען, ער וועט הרג'ענען
זיינע עלטערן, און ווער ווייסט וואס נאך ער
וועט אים טון. און דאס דארף מען גוט אַנזאגן
די קינדער אַז זיי זאלן נישט מורא האבן,
נאר דוקא ווען איינער טוט עפעס און ער
זאגט אן אַז מען זאל נישט אויסזאגן פאר
די עלטערן, דוקא דעמאלט דארפן זיי ערשט
שטעל לויפן צו די עלטערן און דערצײלן.

א בחור האט זיך אַמאל אויסגעערעדט צו
מיר איבער זיין מגיד שיעור וואס האט אים

מאלעס־טעד, ער איז געווען א שיינער בַּחור
און דער מגיד שיעור האט אים מאַנס געווען.
איך האב אים געפֿרעגט פֿאַרוואס ער האט
זיך געלאָזט, פֿרעגט ער מיר צוריק וואס ער
וואלט געדאַרפֿט צו טון, האב איך אים געזאָגט
אַז ער וואלט אים געדאַרפֿט געבן אַזאַ שטויס
אַז ער זאל פֿליען, אַז ער זאל נישט וויסן ווי
אַזוי ער הייסט. זאָגט מיר דער בַּחור אַז יענער
האט אים אַזוי אַנגעוואָרנט און געסֿטראָשעט
אַז אויב וועט ער עפֿעס טון אָדער אויב ער
וועט אויסזאָגן פֿאַר איינעם, וועט ער זיכער
מאכן אַז ער זאל נישט קענען טרעפֿן אַ שידוך,
און דער בַּחור האט מורא געהאט פֿון יענעם
און ער איז טאַקע געבליבן שטיל און גאַרנישט
געטון, און צום סוף איז דער בַּחור אויך נעבֿען
אַראַפֿ פֿון אידישן וועג. עלטערן און מחנכים
טאָרן זיך נישט פֿאַרהוילן פֿון דעם, מען מוז
רעדן צו קינדער און זיי ערקלערן אַז עס
זענען דאַ מַנְוָלִים און רוצחים אויף דער וועלט,

און מען דארף זיך זייער היטן פון זיי, מען טאר נישט מורא האבן פון זיי, מען טאר זיך נישט לאזן פון זיי; מען מוז שרייען, מען מוז פארפירן, און מען מוז אויסזאגן.

עס איז נישטא אויף דעם קיין שום תירוץ, דער מלמד און מגיד שיעור קען זיך נישט פארענטפערן אז ער איז נאר איינמאל דורכגעפאלן, דאס איז נישט קיין שום תירוץ צו מעגן הרגענען אידישע קינדער. אויף אזא מענטש טאר מען נישט רחמנות האבן, אויב קען ער זיך נישט איינהאלטן, דארף מען אים מסרס זיין, אז ער זאל נישט קענען מער טשעפען און רצח'ן אידישע קינדער.

שטעלט אייך פאר אז עס זאל אַנקומען איינער וואס זאל יעצט רחמנות האבן אויף דעם רוץ וואס האט גע'הרג'ט און צעשניטן לייבעלע ע"ה, אדער אויף דעם אַנדערן רוץ וואס האט דערשטאכן רבי אלעזר אבוחצירא

ז"ל. יענער וואלט גע'טענה'ט אז מען דארף
 רחמנות האבן אויף זיי, ער וואלט זיי פרוברט
 צו פארענטפערן אז זיי זענען נאר איינמאל
 דורכגעפאלן, און אזוי ווייטער אזעלכע
 נארישקייטן. וואלט דאך יעדער פארשטאנען
 אז דאס איז זייער נאריש, אזעלכע מענטש
 דארפן זייער הארב באשטראפט ווערן. און
 ווער ווייסט אויב ס'וועט נישט אריבערגיין
 עטליכע יאר און עס וועלן טאקע אַנקומען
 מענטשן און זאגן אז מען דארף רחמנות האבן
 אויף די רוצחים און זיי באפרייען. דאס
 פארשטייט יעדער איינער אז עס גייט נישט
 אזוי, אויב הרג'ט מען א צווייטן איז נישטא
 קיין רחמנות, מען דארף שטרענג באשטראפט
 ווערן אויפ'ן הארבסטן אופן. די זעלבע איז
 נישט שייף רחמנות צו האבן אויף די אנדערע
 רוצחים, די וואס נעמען אומשולדיגע קינדער
 און זענען זיי מטמא, און הרג'ענען זיי אפ
 פאר זייער גאנץ לעבן.

נישט אומזיסט האט מען אונז געוויזן די
 שרעקליכע מעשיות, דאס דארף אונז
 אויפֿוועקן אז מיר זאלן זיך אָנהויבן אומצוקוקן
 אויף אונזערע קינדער, מיר דארפן זען וואס
 עס גייט פֿאר אויף דער וועלט, ווי אזוי קינדער
 ווערן נעבערן צעשניטן טאג טעגליך.

וועקט אייך אויף פון שלאף! אז מען האט
 צעשניטן א קינד רחמנא ליצלן, דארפן מיר
 זיך אויפֿוועקן אז מיר זאלן מער נישט
 צעשניידן קינדער, אז מיר זאלן מער נישט
 צולאזן אז מען זאל צעשניידן קינדער אין די
 חדרים, אין די שולעס, און אין דערֿהיים, און
 אין דעם זכות וועט דער אייבערשטער זיכער
 העלפֿן אז מען וועט מער נישט הערן אזעלכע
 שרעקליכע מעשיות.

שטערך נישט קיין צדיקים

לאמיר יעצט זען וואס מיר דארפן זיך ארויסלערנען פון די צווייטע שרעקליכע פאסירונג, אז עס איז אריינגעקומען א רוצח צו רבי אלעזר אבוחצירא ז"ל און אים דערשטאכן צום טויט רחמנא ליצלן.

רבי אלעזר ז"ל איז געווען אן ערליכער איד, א צדיק תמים, ער האט ארויסגעהאלפן אזויפיל אידישע קינדער, געטון אזויפיל טובות פאר אידן, אויסגעהערט אזויפיל אידן וואס זענען זיך געקומען זיך אויסצורעדן זייער שווער הארץ פאר אים.

עס איז בכלל נישט קיין גרינגע זאך אויסצוהערן צעבראכענע אידן וועלכע ווילן זיך אויסרעדן זייער שווער הארץ, זיי ווילן אראפנעמען פון זייער הארץ די שווערע לאסט

פון צרות און יסורים, זיי ווילן אז איינער זאל
 זיי אויסהערן און זיי געבן אן עצה אין לעבן.
 ווען מען איז זוכה אויסצוהערן א צווייטן איד
 איז דאס די גרעסטע מדריגה אין חסד, דאס
 איז נאך פיל מער ווי ווען מען וואלט יענעם
 געגעבן געלט.

א צדיק געבט זיך אנוועק זיין לעבן פאר
 אנדערע אידן, ער געבט אנוועק זיין צייט און
 כח צו אויסהערן אידישע קינדער, זיי מחזק
 צו זיין און שטארקן אז זיי זאלן זיך קיינמאל
 נישט פארלירן, אפילו אין די שווערסטע
 מצבים.

ווער איז א צדיק? דער רבי זאגט (ליקוטי
 מוהר"ן, חלק א', סימן קצ"ז) אז א צדיק איז נישט
 דער וואס גייט מיט אן אראפגעבויגענעם קאפ
 און מאכט מאדנע תנועות, דאס הייסט סתם
 זיך נאריש געמאכט. דער רבי זאגט (ליקוטי
 מוהר"ן, חלק ב', סימן קט"ז) אז א צדיק קען מען

בכלל נישט דערקענען פון אינדרויסן, ווען מען
קוקט אים אן זעט ער אויס ווי א געווענליכער
מענטש, אבער פון אינעווייניג איז ער גאר
עפעס אנדערש אינגאנצן, ער איז גענצליך
צוגעקלעבט צום אייבערשטן, ער טראכט נאר
פונעם אייבערשטן, ער לעבט נאר מיט'ן
אייבערשטן, און ער איז גרייט יעדער מינוט
און יעדע סעקונדע אויסצוגיין פאר'ן
אייבערשטן.

ווען מיר הערן נאר עפעס א ווארט פונעם
יום הפיתה, ווערן מיר שוין טרויעריג און
נערנעז און מיר ווילן דאס נישט הערן. ווען
מען זאגט נאר א מענטש אז מען בלייבט
נישט דא אייביג לעבן אויף דער וועלט, עס
וועט קומען א טאג וואס מיר וועלן זיך מוזן
שיידן פון די וועלט, מען וועט אונז אריינלייגן
אין קבר און מיר וועלן מוזן צוריקגיין צום
אייבערשטן, און דארט וועט נאר זיין חשוב
דאס ביסל גוטע זאכן וואס מיר האבן

אַרײַנגעכאַפּט אויף דער װעלט, דאָס דאווענען
 דריי מאל אַ טאָג מיט מנין, דאָרט קען מען
 נאר נוצן דאָס װאָס מען האָט אַרויסגעכאַפּט
 און אָמן יְהוָה שְׁמִיּהּ רַבָּא, אַ קדוּשָׁה, אַ בָּרַכּוּ,
 און אַזוי װײַטער, נאר דאָס איז חשוב אויבן
 אין הימל. און די זעלבע מיט די הייליגע תּוֹרָה,
 נאר דאָס בײַסל תּוֹרָה װאָס אַ מענטש כאָפּט
 אַרײַן יעדן טאָג, נאר דאָס איז חשוב בײַם
 אײַבערשטן, װען אַ איד איז זוכה צו לערנען
 אַבײַסל חוּמֵשׁ יעדן טאָג, ער איז מעביר סְדֵרָה
 יעדן טאָג אַ חֶלֶק פֿון די פֿרָשָׁה, אַזוי אַז װען
 ס'קומט סוף װאָך האָט ער שוין געענדיגט די
 גאַנצע פֿרָשָׁה, אַזוי װי עס װערט גע'פֿסֶק'נט
 אין שְׁלֶחַן עֲרוּך (אונח חיים, סימן רפ"ה, סעיף ג')
 אַז פֿון זונטאָג קען מען שוין אָנהויבן מעביר
 סְדֵרָה צו זײַן. און אַזוי װײַטער װען אַ מענטש
 איז זוכה צו לערנען יעדן טאָג אַבײַסל משניות,
 אַבײַסל גמרא, ער זאָגט אַבײַסל תּהֵלִים, יעדער
 אײַנער כאָפּט אַרײַן אַבײַסל תּוֹרָה לויט װײַסל

ער קען; נאר דאס באגלייט דעם מענטש
נאכדעם וואס ער גייט אַוועק פון דער וועלט.

ווען מיר הערן נאר רעדן פון דעם אז איין
טאג גייען מיר מוזן שטארבן און איבערלאזן
די וועלט, און מיר דארפן זיך גוט צוגרייטן
צו דעם טאג, פאלט שוין ארויף אויף אונז א
מרה שחורה. א צדיק איז אַבער פונקט
פארקערט, ער טראכט יעדע סעקונדע אז ער
ויל נאר אויסגיין פארן באשעפער.

אזא צדיק, וואס איז אזוי דבוק צום
אייבערשטן, ער דינט דעם אייבערשטן מיט
מסירת נפש, ווען עס קומט אַבער אריין צו
אים אַ איד וואס דארף אן עצה, ער דארף
א ישועה, ער ויל זיך אויסרעדן זיין שווער
הארץ; וועט דער צדיק אַוועקלייגן אין די זייט
אלע זיינע זאכן מיט וואס ער איז פארנומען,
און ער וועט זיך פארנעמען נאר מיט דעם
איד, אים אויסצוהערן און אים ארויסצוהעלפן
אין זיין שווערע מצב.

ווער רעדט נאך ווען עס קומט אריין צו
 אים א פאר-פאלק מיט שלום בית
 פראבלעמען, זיי מוטשען זיך און קענען זיך
 נישט אויסקומען צווישן זיך, וועט דער צדיק
 נישט קוקן אויף קיין שום זאך, ער וועט
 אוועקלייגן דעם זייגער, און נאר זיך אפגעבן
 מיט זיי און זיכער מאכן אז זיי גלייכן זיך
 אויס און גייען אהיים צוזאמען און קענען
 לעבן בשלום א גליקליך לעבן אינאיינעם.

דאס איז נישט קיין גרינגע זאך, דאס איז
 נישט קיין געשמאקע זאך, דער צדיק איז
 אבער גרייט מוותר צו זיין אויף אלעס, אפי
 נאר ארויסצוהעלפן אידישע קינדער. אזוי ווי
 חז"ל זאגן (ברכות ד'): דוד המלך האט געזאגט
 פאר'ן אייבערשטן: "אלע אנדערע קעניגן
 שלאפן אריין ביז דריי שעה אין טאג, און איך
 בין פארנומען א גאנצן טאג צו העלפן אידישע
 קינדער, לטהר אשה לבעלה, צוריק צו שטעלן
 שלום ושלווה אין א אידישע שטוב". א צדיק

נעמט נישט קיין געלט פאר דעם, ער דארף
 גארנישט אויף צוריק, ער וויל נאר איין זאך
 אז די פאר-פאלק זאל ארויסגיין פון זיין שטוב
 פרייליכערהייט און האבן א שיין לעבן.

און אז מיר רעדן שוין פון דעם ענין פון
 שלום בית, איז פדאי נאכאמאל צו דערמאנען
 ווי ווייט מען דארף זיך אכטונג געבן פון די
 וואס טוען אין שלום בית און נעמען גרויס
 געלט פאר דעם. פארנוואס זאל אַזא 'שלום
 בית מאכער' וועלן אַמַת'דיג צוריק שטעלן א
 שלום בית? ער וועט דאך נאר פארלירן זיין
 פּרנסה אויב מאכט ער שלום בית. ער איז
 נאר אינטערעסירט אז די פּראבלעמען זאלן
 זיך ציען ווי לענגער, ווייל אזוי וועט ער קענען
 באקומען פאר דעם אסאך געלט. ער וויל
 נאר אז די פאר-פאלק זאלן זיך צעטיילן פאר
 א שטיק צייט, ווייל אזוי וועט ער קענען
 פארדינען פון ביידע זייטן באזונדער. און
 נאכ'ן אויסציען די צייט דאס מערסטע וואס

ער קען, וועט ער זיי געבן אן עצה אז זיי זאלן זיך גט'ן. חז"ל זאגן (קידושין ו.) "כל ש'אינו יודע ב'טיב גיטין וקדושין לא יהא לו עסק עמ'הם", ווער עס פארשטייט נישט אין די ענינים פון גיטין און קידושין, זאל זיך נישט וואגן צו טון אין די זאכן. איינער וואס קען נישט צוריק שטעלן א שלום בית, זאל שטיין אין די זייט און זיך נישט אריינמישן אין זאכן וואס באלאנגען נישט צו אים. פאר זיינע קינדער און פאר זיך אליין וואלט ער נישט אזוי שנעל אפגע'פסק'נט אז מען דארף זיך גט'ן.

אן ערליכער איד וועט נישט נעמען קיין געלט ארויסצוהעלפן צוריקצושטעלן א שלום בית. ער וועט אנועקגעבן זיין צייט און כח און אלעס וואס ער האט צו קענען העלפן די פאר-פאלק, ווייל זיין ציל איז נישט צו מאכן געלט, ער וויל נאר ארויסהעלפן אידישע קינדער.

דער צדיק האט גענוג וואס צו טון, ער פארמאכט אבער זיין גמרא, ער פארמאכט זיין משניות, ער פארמאכט זיין זוהר, ער לאזט אפ אלע זיינע באדערפענישן, און ער געבט זיך אפ מיט א בחור, מיט א אינגערמאן, מיט א פאר-פאלק. אלעס נאר זיי ארויסצוהעלפן און זיי צו שטעלן אויף די פיס. זיי מחזק זיין אז עס ווארט זיי נאך אפ גוטע צייטן אין לעבן, אז עס וועט זיי נישט אייביג גיין אזוי שווער, זיי זאלן זיך דערהאלטן און זיך שטארקן אין לעבן.

דער צדיק נעמט א מענטש וואס איז שוין געווען טיף פארזינקען אין די טומאה ביז איבער די אויערן, דער צדיק רעדט מיט אים, ער איז אים מעורר און מחזק, ער שלעפט אים ארויס פון זיין שמוץ, ער וואשט אים אפ, און ער העלפט אים ארויס אז ער זאל קענען מצליח זיין ברוחניות וברגשיות. צוביסלעך הויבט דער מענטש אן צו לערנען,

ער הויבט שוין אן צו דאווענען, ער הויבט שוין אן זיך אויפצופירן ערליך.

וואס טוט מען נאכדעם פאר אזא צדיק? אַנשטאַט זיך צו באַדאַנקען פאַר אים, הויבט מען גאר אן צו רעדן קעגן אים פל דבר אסור. אויף אלע וועגן זוכט מען נאר וואס מען קען טרעפן עפעס שלעכטס צו רעדן אויף אים. וואס טוט מען מיט די ספרים פונעם צדיק? אַנשטאַט זיי צו האלטן טייער און חשוב, צו לערנען די ספרים און זיך מחזק זיין מיט די ספרים, גייט מען גאר און מען צערייסט די ספרים רחמנא ליצלן.

דאס איז וואס דער אייבערשטער האט אונז געוויזן מיט די שרעקליכע מעשה אז מען האט געשטאכן און אומגעברענגט א צדיק תמים. דאס האט אויפגעשוידערט יעדן וואס האט געהערט איבער דעם. דאס איז אבער נישט נאר אן איינצעלנער פאל וואס האט

נאר יעצט פאסירט, נאר דאס איז א זאך
 וואס חזר'ט זיך איבער יעדן טאג; מען שטעקט
 דעם צדיק, און מען פארגיסט זיין בלוט טאג
 טעגליך.

די הארבקייט פון מחלוקת

דער רבי האט דערציילט, אין די מעשה
 פונעם רב מיט'ן בן יחיד (ספורי מעשיות, מעשה
 ח'), אז דער סמך-מם האט זיך פארשטעלט
 ווי א סוחר און איז געקומען צום רב וואס
 זיין בן יחיד האט געוואלט פארן צו א צדיק,
 און דער סמך-מם האט אים געזאגט אזוי
 דרף אגב מיט א תמימות אז ער אליין האט
 געזען ווי דער צדיק טוט אן עבירה, און אז
 ער איז בכלל נישט קיין ערליכער איד, ער
 איז גאר א קל, און דער רב האט עס נאך

אָנגענומען. און שפּעטער, ווען דער בן יחיד
איז שוין געשטאַרבן, האט דער רב זייער חרטה
געהאט ווען ער האט אויסגעפינען אז דער
סוחר איז גאר געווען דער סמך-מס אַליין.

דאס איז וואס דער יצר הרע טוט, מען
וועט נישט רעדן אויף צדיקים, נאר מען וועט
אים קודם מאכן אויס צדיק, און נאכדעם
וועט מען רעדן אויף אים. דער פסוק זאגט
(ישעיה ה' כ') "הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע,
שמים חשך לאור ואור לחשך, שמים מר למתוק
ומתוק למר", מען מישט אויס די יוצרות, אויף
קלים ורקים זאגט מען גאר אז זיי זענען
ערליכע אידן, און אויף אן ערליכער איד זאגט
מען אז ער איז א קל. מען הערט זיך אן מיט
לשון הרע'ס, מען הערט א ווארט דא און א
ווארט דארט, און מען הויבט שוין אן צו רעדן
אויף צדיקים און אויף ערליכע אידן, וואס
דאס איז גאר שרעקליך, דאס איז מממש א
שפיל מיט פייער.

דער אַמֶת איז אז מָען טָאר זיך בְּכָלֵל נִישֵׁט
 מִיִּשָׁן אִין קִיין שׁוּם מַחְלֻקָּת, קוֹים וּוּאס אַ
 מָענְטֶשׁ קָען זיך אָן עֵצָה גְעבֵן מִיט זיך אַלִּיין,
 מִיט זײַנע רַמ"ח אַבְרִים און שְׁס"ה גִידִים, עָס
 בְּרַעַנְט אִין אִים דָּער יֶצֶר הָרַע און עַר ווִיִּסֵט
 נִישֵׁט וּוּאס צו טוּן, דָּער מָענְטֶשׁ אַלִּיין דֶאָרף
 נָאך גְרוֹיס רַחֲמִים; ווי אַזוי הָאט עַר נָאך צײט
 זיך אָפּצוגעבֵן מִיט אַנדֶערע, צו זײן פֶארנוּמֶען
 מִיט דָעם און מִיט יַענעם און זיך מִיִּשָׁן אִין
 מַחְלֻקָּת.

חז"ל זאָגן (בְּמִדְבָר רַבָּה, פְּרָשָׁה י"ח, אוֹת ד'):
 "קוֹק ווי הָאָרֶב עָס איז צו זײן פֶארמִישֵׁט אִין
 מַחְלֻקָּת; בֵּיִים בֵּית שֶׁל מַעְלָה שְׁטָרֶאפֶט מָען
 נִישֵׁט אַ מָענְטֶשׁ פֶאר עַר איז צוואַנְצִיג יָאָר
 אַלֵט, אִין בֵּית שֶׁל מַטָּה שְׁטָרֶאפֶט מָען נִישֵׁט
 אַיִדֶער מָען ווערֶט דְרִיִּיצֵן יָאָר אַלֵט, ווען עָס
 קוּמט אָבֶער צו מַחְלֻקָּת קענען געשְׁטָרֶאפֶט
 ווערן אָפִילו פֶיצעלעך קִינדֶער וּוּאס זענען קוֹים
 אַ טָאָג אַלֵט, אַזוי ווי דָּער פֶסוּק זאָגט בֵּי

קױך (במדבר ט״ז, כ״ז-ל״ג): ונשיהם ובניהם וטפם,
וירדו הם וכל אשר להם חיים שאלה״. אזוי
שטארק איז דער אייבערשטער ברוגז אויף
מחלוקת. עס לוינט זיך בכלל נישט צו זיין
פארמישט אין דעם.

ספעציעל ווען עס האנדלט זיך פון א
מחלוקת קעגן אן ערליכן איד, דארף מען נאר
מער אכטונג געבן, מען קען ווערן זייער
שטארק אפגעבריעט פון זייער פייער. חז״ל
דערציילן (בבא מציעא פ״ד): אויף דעם גרויסן
צדיק רבי אלעזר דער זון פון רבי שמעון בן
יוחאי, אז ווען ער איז נסתלק געווארן האט
ער געזאגט פאר זיין ווייב אז זי זאל אים
לאזן ליגן אין בוידעם, און זי זאל גארנישט
מורא האבן, ווייל עס וועט אים גארנישט
פאסירן קיין שלעכטס.

איין טאג איז זי ארויף אין בוידעם און זי
האט געזען ווי עס גייט ארויס א ווארים פון

זיינע אויערן, און זי האט זיך זייער דערשטראקן
 פון דעם. איז ער געקומען צו איר אין חלום
 און געזאגט אז זי זאל נישט מורא האבן,
 דאס איז נאר געווען אן איינמאליגע זאך,
 ווייל ער האט געדארפט באקומען א שטראף
 אויף דעם וואס ער האט איינמאל געהערט
 ווי מען פארשעמט אן ערליכער איד און ער
 האט נישט מוחה געווען.

זעט מען פון דעם ווי ווייט עס גייט די
 הארבקייט פון רעדן קעגן ערליכע אידן, אז
 אפילו דער גרויסער צדיק האט געמוזט
 באקומען א שטראף בלויז ווייל ער האט נישט
 מוחה געווען אויף איינעם וואס האט גערעדט
 אויף אן ערליכן איד.

לאמיר זיך אפלאזן פון מחלוקת, נישט
 קריגן אויף קיין שום איד, און זיכער נישט
 אויף אן ערליכן איד, און ווער רעדט נאך ווען
 איינער דערוואגט זיך צו קריגן אויף זיין רבי'ן

וואס האט אים געברענגט צום אייבערשטן,
וואס האט אים מחזק געווען אין זיינע שווערע
צייטן און אים געשטעלט אויף די פיס, איז
נישטא די ווערטער צו באשרייבן די שרעקליכע
שטרופן וואס וועט קומען אויף אַזאַ מענטש.

**די ווערטער זאלן גיין איבער
די גאנצע וועלט**

איר זאלט מיר מוחל זיין פארן אויפהאלטן
אזוי לאנג, ווען עס פאסירט אבער אזעלכע
שרעקליכע מעשיות קען מען נישט בלייבן
שטיל. איך האב געמוזט זאגן דעם הספד,
און ארויסזאגן דעם אמת וואס דער
אייבערשטער וויל פון אונז אין אַזאַ צייט, און
מיט דעם אַראפנעמען דעם חרון אף כאטש
פון אונזער קהלה. איך בין אבער זיכער אַז

די ווערטרער וועלן נישט בלייבן נאר דא, די
ווערטרער וועלן גיין איבער די גאנצע וועלט,
אזוי ווי דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א',
סימן י"ז) אז ווען מען רעדט דיבורי אמונה אין
א ווינקעלע, גייען די ווערטרער זייער ווייט און
קומען אן איבער די גאנצע וועלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן
מער נישט הערן פון קיין צער, פון קיין רציחות
און הריגות רחמנא ליצלן, און מיר זאלן זיך
גוט אפּלערנען די מוסר השכל אז מיר זאלן
זיך נישט מישן אין קיין מחלוקת, נישט רעדן
אויף קיין ערליכע אידן; און זייער אכטונג געבן
וועמען מען נעמט אויף פאר מלמדים, אז זיי
זאלן זיין נאר אמת'דיגע יראי ה', וואס ווייסן
ווי אזוי זיך אפצוגעבן ריכטיג מיט די קינדער,
און האבן געדולד און סבלנות צו די קינדער.

איך האף צום אייבערשטן אז איך האב
גע'פועל'ט, און דער בורא כל עולמים זאל

אונז אונדאי העלפן אז מיר זאלן שוין זוכה
זיין צו בנגן בית המקדש, און מיר זאלן שוין
אלע אויסגעלייזט ווערן במהרה בימינו אמן.

תם ונשלם שבה לא-ל בורא עולם

